

Obsah:

Obsah:.....	1
Romeo, Julie, tunel a cyklista	2
V kupé.....	4

Romeo, Julie, tunel a cyklista

Vzala ho Julie za ruku a vedla ho přes náměstí Kapuletů až k holubům v kapesníku, až ke kostelu Svatého kříže povýšení. Tam, společně lahvičku jedu vypijí a budou se tvářit ustaraně. Navzdory světu a svým hodinám večerního zpěvu.

Vzpomněl si, jak šli prvně tou alejí a potkali zrzavého cyklistu s knírem a modrýma očima. Měl na sobě bílý cyklistický trikot. Tvářili se tehdy šťastně a všechny překážky jim byly jenom k smíchu.

Šli okolo kovárny na nekonečném rozcestí, vzhůru do malého bytu. Do bytu samá skříňka a samej hlad. Samá ruka, noha, postel a dvě židle. Dýchavičná lednice chladila laciná vína a kousky chleba byly potravou těm několika myším, co žily ve spíži. V noci pořádali cvrčci invazní nálety a chrousti si rozbíjeli hlavy o skla oken.

A v tom bytě s nimi žili všichni velcí revolucionáři dějin. A taky několik obdivuhodných revanšistů. Byl tam Norimberský tribunál a Symfonický orchestr hlavního města Prahy. A nepřekonatelně rockových skupin, které vyhrávaly od rána do večera.

Kdykoliv přišla na návštěvu hlídka občanské rozvědky, dostalo se jí pohoštění a několika buchet na cestu.

Kdykoliv přišla na návštěvu policejní eskorta, aby jej odvezla do světa rozsvícených světél, dostalo se jí ujištění, že svět je zná a nezapomene. Po každém tomto výletu za hranice nudného života, přibyla jim vráska na čele a někdo tvrdil, že slyšel, jak smrt si brousí kosu.

Kolem okna přešel cyklista se zrzavými vlasy s modrýma očima. Měl na sobě zelený přiléhavý trikot. Tvářil se nezadýchaně, zdálo se, že nic, kromě života tu není problém.

Pak sestoupil anděl z nebes a ozval se pláč. Křížovali se a kopali si jámu, hloubili základy své budoucnosti, aby na nich vystavěli hrad větší než Karlštejn, aby na nich postavili srdce vysoké jako nejvyšší hora.

Pak se ozval pláč a přišla hlídka občanské rozvědky v šatech policejní eskorty.

Odvedla ho do světa světél a reálné politiky.

Odvedli ho, aby se ztratil a nenašel cestu.

Odvedli ho pěšinou, která nekončívá v parku, ale někde pod skalou s rozbitou hlavou nebo zborcenými ideály.

Brodil se po kolena krví a večer uléhal tak tiše...tak tiše, že ani hvězdy neslyšely jeho dech. Večer uléhal vyčerpaně a odevzdaně. Ani si nevzpomněl, jak prožil tento den.

Byl činný, útočný a mrtvý.

Dobrota srdce, která vystavěla dům na předměstí Verony, umírala v rituálu denního vstávání a nucení – musení.

Chytla do rukou tu hlavu, z které se už vytratila všechna krása, láska, ale i jed a ujistila ho o nepřekonatelné vůli všech národů umírat pro svobodu a právo.

Pieta: Madona s kolem a cyklistou.

Minul je cyklista s ryšavými vlasy v červeném, obtaženém trikotu. Vlály za ním vzpomínky na první přijímání v hospodě a vlastenecké tirády nejrůznějších směrů.

Vlála za ním moravská národní hesla, sociální spravedlnost, touha po beztřídní společnosti a sen o vládě zodpovědných. Sen o někom, kdo se postaví na mariánský sloup a kdo odhalí svých sedm ran, kdo umře nezasvěcený a nezaujatý.

Vzala ho Julie za ruku a vedla ho přes “park smíření se s osudem“

vedla ho kolem sloupů v dórském stylu, kolem kaplí, mešit a zámku hrabat ze Všetat.

Předjel je ryšavý cyklista s modrýma očima na stříbrném kole se zlatými řetězy, měl na sobě černobílý vypasovaný trikot, namáhavě šlapal a zdálo se, že tenhle věk, tahle éra je už u konce.

Pokývnul jim hlavou, pak ukázal rukou, jakože zatáčí a zmizel v hlubinách velkého tunelu, pod mostem černým jako odříkání.

Pak zmizel, aniž se rozloučil.

Aniž jen zazvonil,

aniž zablikal světlem nebo přehodil soukolí přehazovačky.

Tehdy to pochopil.

Stiskl jí ruku. To bylo to znamení, na které čekali,

To byla ta zpráva, které se chtěli dočíst.

Knížka ...a potom zůstal nadobro sám.

Pod jménem Jan Antonín Nepomuk Morava 2014.

V kupé

Mirí máš ještě pivo?, zeptala se paní pána, který seděl vedle ní v kupé.

Myslím, že v Roztocích už žádný Jarda Novák nebydlí, řekl pán smutně, kdo ví, jestli jedeme správně.

Děcka, řekl další spolucestující, mladík v černé mikině, vobjednávám burger se sýrem.

Ale ne, pravila paní, desítka je dobrá, dvanáctka mi leze do hlavy.

Já bych chtěla vidět chlupatou opici, řekla holčička mladíkovi v mikině, který byl jejím otcem.

Podívej se na maminku, řekl mladík v mikině.

Ty seš pitomec, pravila maminka, sedící vedle mladíka v mikině.

Další cestující malý zrzavý chlapeček se na ně podíval a řekl otci mladíkovi v mikině významně, tatí ty si žirafa?

Mirí, konstatovala paní, vzala jsem jen dva chleby se řízkem, ale nevím, jestli budu.

Von ten Novák to byla potvora, já si ho pamatuju, závodil v běhu do dálky, konstatoval pán.

No jo, ale maminka neumí skákat ve větvích, děsila se holčička.

Ty ses pitomec, pravila maminka k mladíkovi s mikinou.

Ale to bylo za mlada, upřesnil pán.

Mirí, třeba mají pivo v jídelním voze, dychtila paní.

Už mu to doběhalo, von ten Jarda byl dlouho nějaký marnej.

No máš pravdu Mirí, to je marný, von tu asi jídelní vůz není, ale rychlík to je, nebo ne? Otočila se paní na maminku.

My jedeme do Jihlavy, řekla maminka a podívala se láskyplně na mladíka v mikině a řekla znovu něžně, ty seš pitomec.

Mamí, vložil se chlapeček, jsem já taky pitomec?

Jako každé mužskej, řekla maminka a pohládila mladíka po noze.

Mladík se usmál se a řekl chlapečkovi, ale ne pitomec jsem jenom já, ty seš mistr yoda.

Já nechci být voda, řekl chlapeček rezolutně.

Yoda, opravila ho holčička, to znamená, že seš trpaslík a neumíš správně mluvit.

Von Jarda taky trochu zadržával, souhlasil pán, ale jako běžec byl excelentní, dokonce jednou uběhl školní rekord.

Já nevím, vložila sem do hovoru paní, tuhle jsem koupila nějaký vánoční pivní speciál a měli jsme z něj akorát speciální sračku, vid' Mirí.

Zacpi si uši hochu, řekl pán chlapečkovi, nemluv tak obrátil se na ženu. Jarda Novák taky mluvil jak dlaždič, ale poslední dobou byl nějaký marnej.

No marný to je, souhlasila s ním paní, kolikrát koupím pivo ve slevě a ono pění, že pomalu vyletí po otevření z láhve celej vobsah.

Mami, chtěla vědět holčička, jaká jsi vlastně opice, orangutan nebo šimpangutan?

Říká se šimpanz, opravil holčičku mladík v mikině, naše maminka je ta nejchytřejší a nejkrásnější opička.

Opičku, tu já jsem měla tudle, přiznala se paní, ale to byly velikonoční speciály. Já na ty těžký piva nemám žaludek.

Možná si dám hamburger s váma, pravila maminka a znovu pohladila mladíka v mikině po noze.

Usmál se a stiskl jí ruku, kterou ho hladila po stehně.

Tak ty ten řízek nebudeš? přestala paní štrachat v tašce, kterou měla na klíně.

Taky si ho schovám až na pak, třeba nám nic nedají.

Ale kdepak určitě bude kar, přece Jarda neměl žádnou nouzi, jak ten uměl sprintovat.

No nevíš, řekla paní, kdo má hodně chce mít ještě víc. Třeba tě jeho paní ani nepozná.

Jo, už je vdova a může se vdát znova, povzdechl pán, ale jak von ten Jarouš běhal a už doběhl.

Možná že si dáme dvojitej čízburger, řekl mladík nadšeně.

Budeme vystupovat, řekla maminka, děcka batůžky, bude Jihlava.

Raději bych si dala trdelník, zatrucovala holčička.

Vona řekla prdelník, rozesmál se chlapeček.

Například Budějický pivo je na mě dost sladký, není nad hořkej ležák, upřesnila paní.

No poleží si už Jarda Novák, už doběhal, musíme tam všichni, souhlasil pán.

Tak pojď ty opičáku, řekla maminka k mladíkovi mikině, ty můj makaku.

Dráli se bez pozdravu ven.

Kupé se uprázdnilo, zbyla tu jen paní a pán.

Paní znovu otevřela tašku, asi si ten řízek dám, do Roztok je ještě daleko, ale žízeň to já mám.

Taky mi vyprahlo, řekl pán. Klidně bych vypil i Dubňáka z plastu.

Ale prosím tě ty by ses pořád jen nalejval, řekla paní s plnou pusou řízku.

Tak já si raději schrupnu, řekl pán a usnul.